

# Šiřte poselství lásky

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 25. prosince 1994* ←

*Vesmír je ovládán Bohem, Bůh je veden pravdou,  
pravdě vládnou ušlechtilé bytosti, kdo je ušlechtilý, je Bůh sám.*

Vtělení božské lásky!

Celý viditelný vesmír je pod vládou boží. Bůh je řízen pravdou. Této pravdě vládnou ušlechtilé bytosti (*uttamá dhínám*). Ušlechtilá bytost je vtělením božím. Lidské tělo je tvořeno pěti základními živly, je vybaveno pěti orgány smyslů a neodlišuje se od mysli. Mysl si obléká tělo jako oděv. Mysl používá pro svoje potěšení tělo jako nástroj. Je příčinou všech zážitků. Tělo bez mysli je tak iluzorní, jako úroda na pustém poli.

V běžném životě považují lidé tělo za trvalé a pro svoje potěšení vyvíjejí hodně úsilí. To je známkou nevědomosti. Tělo bez mysli je stejně neúčinné jako škola bez učitele a chrám bez sochy božstva. Na tělo by se mělo pohlížet jako na nástroj pro správný život. Lidé rozvíjejí své intelektuální schopnosti, ale inteligenci používají ke špatným účelům. Poznání bez správného jednání je zbytečné. Pouhé jednání bez poznání je bláznivé. Proto je nezbytné spojit poznání se zušlechťováním charakteru.

Nejdůležitější lidskou schopností je *pradžná šakti* (síla sjednoceného vědomí). Od ní se odvozují ostatní – *ičchá šakti* (síla vůle), *médhá šakti* (inteligence), *vák šakti* (schopnost řeči) a *vičáraná šakti* (schopnost uvažování). Sjednocené vědomí je udržováno myšlenkami.

Pro člověka je nejdůležitější potřebou na světě pravda, založená na myšlení. Pravdivé myšlenky tvoří to pravé bohatství. Moderní člověk však bohužel nevyvíjí žádné úsilí, aby dobré myšlenky pěstoval. Nedostatek dobrých myšlenek oslabuje sílu vůle. Se slabou vůlí nemůže nikdo dokončit ani jednoduché věci. Aby člověk docílil v životě něčeho hodnotného, musí posilovat vůli.

Je dobře známé, že lidství se daří v dobré společnosti a v dobrém myšlení. Čeho mohou dobré myšlenky dosáhnout, popisuje příběh jednoho chudého chlapce v Tamilnádu, Muttusvámi Ajjara. Otec mu zemřel, když byl velmi mladý. Opuštěná vdova si chlapce zavolala a vysvětlila mu, že na světě je mnoho chudých lidí, kteří trpí, protože se nemohou dovolat spravedlnosti. „Musíš nějak vydržet na studiích, abys mohl jednoho dne těmto nešťastným lidem pomáhat,“ řekla mu.

Matčina slova posílila chlapcovo odhodlání. Pokračoval ve studiu, ačkoli neměl mnoho potřebných věcí. Večer sedával pod pouličními lampami, neboť doma neměli světlo. Podněcovala ho čistě matčina rada. Po letech vytrvalé práce promoval a stal se právníkem. Život zasvětil službě slabým a bezmocným. Jeho nadšení a oddanost způsobily, že se časem stal prvním indickým soudcem Nejvyššího soudu v Madrásu. Uvažte, jak „nízko“ se narodil a jakého postavení dosáhl! Bylo to díky ušlechtilým myšlenkám a síle vůle.

V mnoha cizích zemích dosáhli mladí muži, kteří začínali jako umývači nádobí, prodavači novin nebo čističi bot, vynikajícího postavení notářů díky tvrdé práci a ušlechtilým aspiracím. Za to, čeho dosáhli, mohly jejich vznešené myšlenky, které v nich posilovaly sílu vůle a v ostatních důvěru v jejich schopnosti.

V Británii žil jeden chudý chlapec, jménem James McDonald, který pomáhal dětem psát adresy na dopisy. Když napsal adresu, řekl chlapci: „Bůh ti žehnej.“ Také jim někdy říkal: „Bůh je velký.“ Často byl bez jídla, ale srdce měl naplněné ušlechtilými pocity. Tento chlapec se stal jednoho dne ministerským předsedou Velké Británie. Jedině jeho ušlechtilé myšlenky ho mohly vynést z chudoby do úřadu ministerského předsedy.

Špatný či dobrý osud člověka závisí na jeho myšlenkách. Tím, že seje semena myšlenek, plánuje plody, známé jako *karma* (činy). Když zasévá semena *karmy*, připravuje plody, zvané *abhjása* (praxe). Z *abhjásy* sklízí plody *šíly* (charakteru). Ze *šíly* sklízí plody dobrého osudu (*adrštam*). Osud je tedy založen na charakteru, který je založen na dobré praxi, která povstává z dobrých činů, založených na dobrých myšlenkách. Tak s rozvojem dobrých myšlenek poroste i dobrý osud člověka.

Dnešní lidé jsou naneštěstí klamáni špatnými myšlenkami a zabývají se zlými činy. Chodí do špatné společnosti a to vede ke špatným koncům. Každý z vás se může v malém postupně pokoušet omezovat špatné myšlenky. Objevíte, jak s jejich poklesem roste vaše síla vůle. Člověk si dnes libuje v různých špatných zvycích a zapomněl, že jedině duchovní cesta ho zachrání od spárů neukojitelných přání, nekonečných starostí a mnohých nesnází.

Jak se přání množí, síla vůle slábne a naopak. Sami můžete na sobě zjistit, jak vaše vůle sílí, když se snižuje závislost na kávě, čaji a kouření. Výsledky se dají ověřit už po jednom týdnu. Závislostí na rozmanitých škodlivých zvycích slábne síla vůle i další schopnosti. Síla vůle by se měla posilovat tím, že se člověk vzdá špatných návyků, a měla by se nasměřovat na službu společnosti. Příkladem služby společnosti byl Ježíš. Inspirovala ho k tomu jeho matka Marie. Již od dětství v něm pěstovala ušlechtilé vlastnosti, jako je pravda, laskavost, soucítění a spravedlnost.

Když bylo Ježíšovi dvanáct, šel s rodiči v době svátků do Jeruzaléma. V davu rodiče Ježíše ztratili a všude ho hledali. Nemohli ho nikde nalézt, a tak se Marie posadila pod strom a modlila se k Bohu, aby jí pomohl. V tu chvíli jí bleskla hlavou myšlenka, že Ježíš je možná v blízkém chrámu. A Ježíš tam byl. Seděl v rohu a naslouchal slovům kněze. Marie k němu přiběhla a s dojetím ho objala: „Dítě, jak jsem se kvůli tobě natrápila.“ Ježíš jí odpověděl: „Matko, proč bys měla mít strach? Ti, kdo věří ve svět, se budou bát. Ale proč by se bál ten, kdo věří v Boha? Já jsem ve společnosti svého Otce. Proč se bojíš? Učila jsi mne, že Bůh je pro nás všechno. Proč se tedy bojíš?“

Ježíš se učil od své matky a rozvíjel v sobě duchovní víru. Poté, co se vrátili z Jeruzaléma, cítil Ježíš, že služba rodičům je jeho nejpřednější povinností, protože jim za mnohé vděčil. Proto pomáhal otci v práci tesaře. Josef zemřel, když bylo Ježíši třicet let. Ježíš požádal matku o svolení, aby se mohl zasvětit službě potřebným a opuštěným. Poté, co opustil domov, byl Ježíš pokřtěn Janem. Pak podstoupil po čtyřicet dnů přísné odříkání bez jídla a pití.

Nejdříve se považoval za božího posla. Po onom pokání si uvědomil, že je synem božím. Začal své poslání se skupinou rybářů, svých prvních žáků. Učil je, že nejdříve by měli hledat království nebeské. Aby do něj mohli vstoupit, musí zušlechťovat milující srdce. Pak se jejich srdce stanou královstvím nebeským. Ježíš jim dále řekl: „Já a můj Otec jsme jedno.“

Co by si měl dnes člověk osvojit? Je to rozšíření srdce tak, aby se mohlo naplnit všeobjímající láskou. Jen tehdy budete prožívat pocit duchovní jednoty všeho lidstva. Z tohoto pocitu jednoty se zrodí boží láska. Tato láska vytvoří v srdci čistou blaženost, která je bez hranic, je nepopsatelná a věčná. Láska je zdrojem všech forem blaženosti. Srdce bez lásky je jako pustá země.

Pečujte o lásku ve svém srdci a spaste svůj život. Ať je vaše vzdělání či bohatství jakékoli, bez lásky jsou bezcenné. Bez oddanosti nemá nic, čeho dosáhnete, žádnou hodnotu pro poznání Boha. Člověk usiluje o osvobození. Skutečné osvobození znamená být bez přání. Dnešní lidé nemohou jít do pralesa, aby

tam konali pokání nebo se zabývali meditací či jinými duchovními praxemi. Nejsnazší duchovní cestou pro všechny lidi je odevzdat všechny své činy Bohu.

Dnes slavíme Kristovy narozeniny. Říká se, že když se Ježíš narodil v chlévě, k místu jeho narození přivedla hvězda tři krále. Ve skutečnosti to nebyli tři králové, ale tři pastýři. Když jeden z nich Ježíše uviděl, poznamenal: „Toto dítě bude milovat Boha.“ Druhý oponoval: „Ne, Bůh bude milovat je.“ Třetí řekl: „On je vskutku Bůh sám.“

Pravý smysl těchto tří výroků je: Milovat Boha je být jeho poslem. Být milován Bohem, je být jeho synem. Posledním stádiem je jednota s Bohem. Jak řekl Ježíš: „Já a můj Otec jsme jedno.“ Proto jsou všichni lidé poslové boží. To znamená, že by se měli produchovnit. Kdy se může někdo nazvat „synem božím“? Uvědomte si, jak čisté činy Bůh koná, nesobecky ve prospěch všech. V něm není ani stopa sobectví. Všechno, co dělá, říká nebo myslí, je pro dobro ostatních. Všechno, co dělá, říká nebo myslí člověk, se naopak rodí v sobectví. Lidé se stali loutkami v ruce sobectví. Člověk se může označit za „syna božího“ jen tehdy, když je zcela prost sobectví a je zbožný. Abyste se mohli nazývat „synem božím“, musíte projevovat vlastnosti Otce.

V příběhu Prahlády si povšimněte, jak se Pán vynořil ze sloupu. Významem zničení sloupu je předehra k objevení se Pána. Klam, vztahující se k tělu, se musí zničit, aby se objevilo božství. Tělo je bez pochyby do určité míry základem. Je dáno, aby vykonávalo správné činy a objevilo tajemství, které za činem leží. *Kája* (tělo), *karma* (čin), *marina* (tajemství) a *dharma* (správné jednání) společně dávají najevo smysl lidského zrození (*džanma*). Dnešní lidé si správné jednání neuvědomují, ani úlohu *karmy*. Jaký má smysl lidská existence?

Nedovolujte mysli, aby byla náladová. Očistěte mysl a veďte ji po správné cestě. Je to přímá a úzká cesta. Na duchovním poli není královská dálnice. Cesta je úzká, protože cíl je nesmírně cenný. Davy se rojí na trhu s rybami, ale do obchodu s diamanty jdou jen nemnozí. Cesta k Bohu je jen pro některé, pro ty, kteří jsou opravdovými *sádhaky* (duchovními hledajícími).

Narozeniny svatých a proroků se v současnosti slaví hostinami a zábavou. Toto není způsob, jak je slavit. Stoupenci by měli žít podle učení velkých mistrů. Vánoce se dnes oslavují v mnoha zemích. V každé zemi jdou malé skupiny lidí do svých kostelů, poslouchají kázání a pak se vrátí domů. Jinde lidé jedí, pijí a baví se. Nikde na světě se však neslaví Vánoce tak slavnostně a posvátně, jako v Prašánti Nilajam. Zde se shromáždili muži a ženy ze všech zemí. Mezi křesťany je mnoho církví a jejich členové tak oslavují Vánoce různými

způsoby. Jedině v Prašánti Nilajam se spojují křesťané všech církví i lidé jiných věrouk k oslavě Vánoc. Jsou zde oddaní z Německa, Ruska, Argentiny, Ameriky a mnoha jiných zemí. Hovoří různými jazyky. Prašánti Nilajam se stalo miniaturním světem. Všichni pracují v jednotě. Včera večer jste mohli sledovat krásnou hru, kterou hrály děti z mnoha zemí. Přednesly velice úspěšně božské poselství. Zde se konkrétně projevuje bratrství lidí a otcovství boží. Lidé hovoří o bratrství, ale často nemají žádné bratrské pocity ani bratři jedné rodiny. Tak tomu zde není. Zde vidíte bratrství v akci, od srdce k srdci a od lásky k lásce.

Svátky se tímto ideálním způsobem slaví jedině v Prašánti Nilajam. Oddaní by měli představovat příklad ideálního života pro celý svět. Dnes oslavují svoje výročí bývalé studentky Satja Sái fakulty v Anantapuru, kde vytvořily sdružení zvané Poslové Satji Sáiho. Dělají dobrou službu. Plní Svámího pokyny do slova a do písmene. Jsou rozšířeny po celém světě – ve Švýcarsku, Austrálii, Kanadě, Německu, Japonsku a dalších zemích. Z těchto vzdálených míst přijíždějí do Prašánti Nilajam jen z oddanosti k Sáimu. Z lásky ke Svámímu přivádějí i své manžele a děti.

Jezdí do vesnic a konají tam různé druhy služby. Slouží slepým, hluchým a němým dětem a pomáhají jim, aby z nich byli sebevědomí a schopní občané. Svoji práci dělají nadšeně. Aby mohly pokrýt náklady na cestu ze vzdálených zemí, šetří peníze z rodinného rozpočtu. To je známka jejich obětavosti boží práci. Takto vedou bývalé studentky z fakulty v Anantapuru příkladný život, ať jsou kdekoli. Ke svým mnohostranným domácím povinnostem přibírají navíc službu pro společnost.

V této vesmírné univerzitě jsou všichni studenti. Proto by měl každý poskytovat službu společnosti podle svých možností a šířit všude Svámího ideály. Ve Svámího poselství není nic sobeckého. Proto by je měl každý nesobecky šířit.



*U příležitosti Vánoc, v Prašánti Nilajam dne 25. prosince 1994*